

تاریخ 24/11/2008

احمد فرید "ثمین"

افغانستان سرزمین اسکلیت های زنده

افغانستان به سرزمین اسکلیت های زنده شباهت دارد. در بدن اکثر افغان ها بجز از پوست و استخوان چیز دیگر باقی نه مانده است

اگر از حقیقت طفره نه رویم به وضوح در خواهیم یافت که افغانستان در طول تاریخ یکی از فقیرترین کشور های گیتی بوده است مردم مظلوم و ستمدیده این مرز و بوم نه تنها اینکه همواره آماج حملات جهانخواران بوده اند بل همیشه با عفريت جوع و افلاس نیز دست و پنجه نرم کرده اند. اشکبار است که علی الرغم موجودیت هزاران جریب زمین زراعتی و موجودیت آب فراوان از ذوب شدن برف قلعه های شامخ و سربه فلک هندوکش و سپین غر افغان های مظلوم در طول تاریخ در قحطی و گرسنگی بسر برده اند. اسفبار است که از آب خروشان دریا کابل و کنر و هلمند همسایه گان ناسپاس ما بهره برده اند آنها از آب دریا های ما صاحب برق شدند آنها از برکت آب دریا های افغان قادر به صادرات غله و دانه به کشور های جهان شده اند. مگر صد بار افسوس و دریغا که زمین های زراعتی ما و باغ های سیب و انار ما از عدم موجودیت کانال ها و بند ها خشکیده اند و هموطنان مظلوم ما در اطراف و اکناف کشور در سده بیست و یکم از روشنایی برق محروم اند. کجاست انصاف و کجاست آنهاييکه داد از خدمت به افغانستان می زنند؟ و کجاست آنهاييکه به میلیون ها دالر و ایرو را از جامعه جهانی به نام اعمار مجدد افغانستان گرفته اند؟ چرا همه خموش اند و چرا همه مهر سکوت بر لب نهاده اند؟

اکنون هموطنان مظلوم ما در شرایط فلاکت بار و نکبت بار بسر میبرند تعداد تحت بم و خمپاره هست و بود خویش را از دست می دهند و تعداد از شدت و حدت گرسنگی علف می خورند و تعداد از دست گرسنگی ناگزیر به فروش اولاد خویش شده اند و تعداد از فقر و افلاس استطاعت خریداری کفن دوستان خویش را نه دارند. لاکن با وجود این همه مشکلات آنهاييکه لجام امور کشور را در دست دارند درین قبال هیچ نوع بذل التفات و توجه نه می کنند و چنان می پندارند که همه به مثل ایشان صبحانه شیر عربی مریه عربی و عسل افغانی را نوش جان می کنند و نان چاشت را در هوتل انترکنیننتل تناول می کنند و غذای شب را یا در رستوران علی بابا و یا هم در کدام رستوران خارجي دیگر صرف می کنند. آنها هرگز از حال دل هموطنان ما خبر نیستند و اگر از گرسنگی هموطنان ما می دانند محض از آن برای بدست آوردن پول مزید از جامعه جهانی استفاده می کنند. ازین زیاد حاشیه روی نه می کنیم و به اصل موضوع خویش می آییم.

گزارش تکان دهنده شبکه جهانی انگلیسی زبان تلویزیون الجزیره در قبال اوضاع فلاکت بار مهاجرین کمپ "چمتله" در شهر جلال آباد در نژدم قرار دارد که با مشاهده آن قلب هر انسان باعاطفه به گریه آغاز خواهد کرد. خبرنگار الجزیره گزارش خود را با این جملات آغاز می کند: "چمتله محلی است که در هیچ نقشه افغانستان آن را سراغ کرده نه خواهیم توانست مگر آلان آن محلی است که بیش از ۳۰ هزار آواره گرسنه را در خود جا داده است و این کمپی است که بسیار زود شاهد یک فاجعه بزرگ انسانی در آن خواهیم بود. این مهاجرین از پاکستان به آرزوی اقامه صلح در کشور خویش عودت نموده بودند مگر بسیار زود شیشه

تمنای آنها با سنگ یاس و حرمان شکستنده شد. آنها بهار به غایت سوزان را درین دشت سپری نمودند و آلان برای آمدن زمستان سرد لمحہ شماری می کنند. شبکه تلویزیونی تصاویر یک فامیلی را که در یک خیمه کهنه و پاره رهايش دارد و مبارزه ابقای زندگی خویش را می بازد فاش می کند. خانم "بس بی بی" ساکن این خیمه چنین می گوید: ما گرسنه ایم و برای خوردن هیچ چیز هم نه داریم و فرزندانم بیماران اند لاکن پول آنها را به ما ندادند. ما بسیار سرد است لاکن درین سردی زمستان کمپل نه داریم تا خود را از شدت سرما نجات دهیم. چمتله محل واحدی نیست که هموطنان ما در آن با خطر گرسنگی مواجه بوده و لمحہ شماری مرگ خویش را می کنند. اوضاع اقتصادی باشندگان جوار دریای "شولگره" در جنوب شهر مزارشريف از مردم چمتله نیز بدتر است. آنها مراسم سوگواری اطفال خویش را که از دست اسهال، گرسنگی و هزارویک مرض دیگر می میرند برپا نه می کنند.

تعداد صفحات: 1 از 3

افغان جرمن آنلاين شما را صمیمانه به همکاری دعوت می نماید. لطفاً به آدرس ذیل با ما تماس بگیرید

maqalat@afghan-german.de

محمد زمان یکی از خیمه نشینان این کمپ چنین می گوید: "در سابق آوانیکه یکی از اعضای فامیل ما در می گذاشت مراسم عزاداری را برپا می کردیم لاکن اکنون همه در غم نجات خویشتن از دست گرسنگی ایم. اکنون هیچ کسی در میان ما به مردن خورد سالان توجه نه می کند!!"

محمد زمان می افزاید: "با ما هیچ گونه معاونت و مساعدت نه شده است ما آب دریا را می نوشیم و اگر دولت کما کان درین قیال توجه نه کند ما همه در فصل آینده زمستان خواهیم مرد..."

اگرچه اکثر مناطق افغانستان این سال دستخوش خشکسالی بوده است مگر صفحات شمال کشور به طور خاص ولایات جوزجان و فاریاب لمحہ شماری یک فاجعه بزرگ انسانی را می کند. لاکن بنابر عدم توجه مسولین امور به این مسئله هیچ کس شمار دقیق تلفات را نه میدانند.

همانگونه که قبلا به آن اشاره شد هموطنان مظلوم ما در اطراف و اکناف کشور به خطر قحطی مواجه اند حتی در شهر کابل که پایتخت کشور پنداشته می شود مردم از گرسنگی تلف می شوند. تعداد کثیر از هموطنان ما خانه نه داشته و درین سردی هوا در خیمه های پاره پاره بدون لباس مناسب زمستانی شب و روز را سپری می کنند. تعداد از هموطنان با نام و عزت ما از دست گرسنگی و بیکاری دست به درويزه گری زدند اند. اگرچه اخیرا دولتمردان ما درويزه گری را قدغن نموده اند مگر آنها هرگز این را نه گفته اند که برای گدا ها چه پلان را در دست دارند آخر آنها نیز به مثل ایشان شکم دارند اگر آنها تمنای سیخ کباب را نه دارند حد اقل آرزوی یک لقمه نان خشک و یک قطره آب را دارند.

براساس گزارش تلویزیون "لمر" اوضاع مهاجرین کمپ چهار راهی قمبر کابل به غایت وخیم است و اگر با آنها بلا درنگ کمک نه شود شاهد یک فاجعه بزرگ انسانی در پایتخت کشور نیز خواهیم بود. مهاجرین چهار راهی قمبر از ولایات ارزگان هلمند و قندهار بنابر استمرار خشونت در آن ولایات به این کمپ پناه آورده اند. تلویزیون لمر درین گزارش خویش یک خانم کهن سال ولایت هلمند را نشان می دهد که در نتیجه جنگ ها همه اعضای فامیل خویش را از دست داده است و آلان همراه دو نواسه خورد سال خود با مشکلات فراوان درین کمپ زندگی می کند. او با آواز فقیرانه اش چنین می گوید: "گرسنه ام تشنه ام همه فرزندانم و همه خانواده ام به شهادت رسیدند از دست گرسنگی به اینجا پناه آورده ام...." هکذا تلویزیون لمر خانم دیگر را نشان می دهد که با چشمان گریان چنین می گوید: "آخر ما چه کار کنیم؟ آخر از شدت گرسنگی درین زمستان تلف خواهیم شد..."

آری! این اوضاع آن عده از هموطنان ماست که آواز شان از طریق رسانه ها بلند شده است و الله اعلم که مظلومان واخان و اندخوی و نقاط دور دست دیگر کشور چگونه خواهند بود؟ می گویند که بیش از شش میلیون افغان در فقر و افلاس بسر می برد و ۲,۷ در صد افغان ها و یا به عباره دیگر از هر پنج افغان یکی معیوب است لاکن بعضی ها با آن هم چنان می پندارند که افغانستان گل و گلزار است. ما نه می دانیم که چرا مسولین امور خود را تکان نه می دهند و چرا به اوضاع فلاکتبار هموطنان ما توجه نه می کنند. جامعه جهانی به میلیون ها دالر را به افغانستان اهدا نموده است لاکن با وجود آن هم افغان ها در قحطی بسر می برند. آخر تاراج هم حد و اندازه دارد. ما نه می دانیم که دل های بعضی ها از سنگ ساخته شده است و یا از فولاد؟

پیامبر سترگ اسلام حضرت محمد صلی الله علیه وسلم دریک حدیث چنان می فرماید: "تمام تان چوپان هستید و تمام تان در قیال رعیت تان مسولیت دارید."

آری! ای بزرگان!

ما رعیت شما هستیم و شما چوپان ما. ما از شما نه وزارت می خواهیم و نه هم کدام ریاست ما از شما نه سیخ کباب می خواهیم و نه هم "کوکاکولا" و "فانتا" ما از شما بوجی دالر و ایرو نه می خواهیم محض از شما یک لقمه نان خشک و یک قطره آب آشامیدنی می خواهیم. نیک می دانیم که شما ها شب و روز غذاهای خوشمزه را تناول می کنید و حتی بعضی اوقات از کشور های خارجی برایتان غذا می خواهید. نیک می دانیم که بهای یک جوره دریشی تان بیشتر از مصرف سالانه پنج فامیل افغان است. به خوبی می دانیم که قیمت یک جوره بوت تان به هزاران دالر بالغ می شود و به هر دو بده خویش شما را مشاهده می کنیم که در موتر های قیمتی گشت و گذار می کنید مگر آیا شما نیز از اوضاع فلاکت بار ما خبر دارید یا نه؟ آیا می دانید یا نه که ما از شدت گرسنگی در حال تلف شدن هستیم در بدن ما بجز از پوست و استخوان چیزی دیگر باقی نه مانده است و ما بیش از اسکلیت های زنده چیزی نیستیم. آیا می دانید یا نه که ما درین سردی هوا لباس مناسب پوشیدنی نه داریم؟ آیا می دانید یا نه که ما درین خیمه های پاره پاره رهائش داریم؟ آیا می دانید یا نه که ما از شدت گرسنگی علف می خوریم؟ آیا می دانید یا نه که ما استطاعت خریدن کفن دوستان و عزیزان خویش را نه داریم؟ آیا می دانید یا نه که ما از دست گرسنگی استطاعت گشت و گذار را نه داریم؟ آیا می دانید یا نه که ما به مثل شان انسان هستیم و به یک لقمه نان خشک نیاز داریم؟ نه می دانیم که شما چگونه هزارویک رنگ غذا را تناول می کنید در حالیکه اکثر افغان ها گرسنه اند. شنیده ام که به یک گل بهار نه می شود.

ای بزرگان!

اگر می پذیرید یا نه مگر اظهر من الشمس است که افغانستان به سرزمین اسکلیت های زنده شباهت دارد. در بدن اکثر افغان ها بجز از پوست و استخوان چیز دیگر باقی نه مانده است. دیگر به خاطر خدا و رسول پاکش و به پاس قرآن مجید بر حال زار این ملت ستمدیده و رنجیده رحم کنید. هموطنان ما از دست گرسنگی در حال جان کندن اند به حالت فلاکت بار آنها توجه کنید. درین کرسی هاییکه امروز شما تکیه زده اید قبل از شما اشخاص دیگر تکیه زده بودند آنها چه شدند؟ یگانه چیزی که از آنها باقی مانده است تاریخ آنهاست و بس.

باید بدانید که اگر خدا نخواست هموطنان ما درین زمستان تلف شوند دیگر از جامعه جهانی تحت نام آنها کمک به دست آورده نه خواهید توانست و نه هم ماهانه معاش ۲۴۰۰۰ دالری تان باقی خواهد ماند! همین الان نه افغان ها به حرف های تان گوش می دهد و نه هم جامعه جهانی.

http://www.eslahonline.net/index.php?option=com_content&view=article&id=736&catid=3&Itemid=736